

SIRDSPRIEKŠ

Maijas avīzīte

Nr. 64.

2022. gada aprīlis

IR TAS, KAS IR. TEPAT – SAREDZAMS, SADZIRDAMS...

Sveiciens pavasarī! ☺

Vai jūti, kā Zeme mostas?... Kā smaržo?... Kā skan?... Kā krāsojas?...

Pavasara Saulgriežu laiks man šķiet ļoti īpašs, kad parasti cenšos sagaidīt saulīti lecam kā nu kuro reizi tas sanāk. Šoreiz saulīti sveicu man līdz šim nezināmā vietīnā Salacas krastā, kur esot kādreiz bijusi sena mūsu senču apmetnes vieta, kas atrodas netālu no Burtnieku ezera... Tas bija maģisks brīdis, iepriekš neplānots, ļaujoties un saņemot tik daudz, ko vārdos grūti aprakstīt...

Esmu pateicīga par to, ko piedzīvoju!

Un tad atcerējos, ka iepriekš "nejauši" noskatījos video par Dzimtas mandalām un manī radās vēlme to uzzīmēt, ko arī darīju. Tas bija tik aizraujoši un radīja tik daudz pārdomu, kad apvienoju, manuprāt nesavienojamās senču dzimtas... Novēlu katram to izjust!

Pēdējās dienās kaut kā pēkšņi "uzrunāja" pirms 10 gadiem veiktie videoieraksti, ko kāds bija aktualizējis, ar Agneses Bērziņas lekcijām.

Protams, toreiz cītīgi sekoju līdzī visam pieejamajam

un šķita, ka man vairs to nevajag, bet tomēr beidzot sāku klausīties un sapratu, cik aktuāls un labāk saprotams skaidrotais ir tagad. Ar šodienas pieredzi un zināšanām pārlasu arī Agneses Bērziņas un Enriko Pliviča kopdarbu "Cilvēks uz gaismas viļņa" un kārtējo reizi pārlicinos, ka ik pa laikam pārļausot sev kādreiz nozīmīgo literatūru, vienmēr var atrast ko jaunu sev noderīgu šobrīd.

Kamēr dzīvojam, tikmēr mācamies!

Sējam sēkliņas, audzējam un lolojam, lai rudenī būtu prieks!

Ar saulīti un mīlestību sirdī pateicībā – **Maija**

Labrīt, mīļie!

Šorīt pamodos agri. Es - lielais gulētājs, kas rītos ir pūce un vakaros cīrulis. Un man viena doma galvā - jā, tas notiek un tieši tā notiek.

Atcerējos pagājušā gada ziemas saulgriežus, tāpat pēdējos gadus, sākot jau no 12.-tā gada (un sākās jau tas krietni agrāk), kad tik daudz cerību un priecīgu gaidu, un ticības pilna dzīvoju un izdzīvoju katru fizisko apliecinājumu tam, ka pāreja notiek. Zeme mostas, izlien no 100gadu mākslīgā miega. Kā apburtā princese. Un līdz ar pamošanos, notiek arī apburtās pils atmošanās. Visi dzelkšņi, stīgas un liānas, kuras ietina esošo pasauli ciešā tvērienā, mirst, jo vairs nav burvju spēka, kas baroja to saknes un deva spēku cietuma sienām. Tā ir pasaka un tie ir simboliskie tēli, kuros runā vai kurus saprot mūsu zemapziņa. Ikkatra cilvēka uztveres kodi ar kuriem mēs veidojam savu šodienu, to mirkli, kad pamostamies jaunai dienai un dzīvojam visu saules ciklu.

Tikai pirms pāris mēnešiem, es tādā iekšējā satraukumā izdzīvoju ziemas saulgriežu punktu, jo zināju (vai ticēju), ka ir gaismas jauda uz Zemes šobrīd tik spēcīga un pietiekoša, lai jaunās Zemes telpa uzsāktu savu atsevišķo realitāti. Vēl ļoti plastiska, maiga, līdz galam nenoformējusies, bez konkrētiem apveidiem, tikai ar milzīgu iekšējo potenciālu, kas ved uz attīstību, pilnveidošanos un jaunu evolūcijas ciklu. Uz to, kur esam radītāji tiešā, praktiskā darbībā. Te neko nevar atkārtot, jo nekā nav bijis. Jaunā pasaule izaug un piedzimst mūsu katra sirdī, jo gaismas enerģija vai, vienkārši sakot, katra sirds mīlestības spēks izplūst tevī/manī un apkārtējā pasaulē, veidojot skaistus ziedus, tīras krāsas, nebijušas formas un saskarsmes. Kas katrs ir kā pirmatklājums pašam sev. Un tas viss notiek.

Un vienlaicīgi grūst, sabrūk un krīt nebūtībā vecā sabiedrība, vecās čaulas, uzskati, sāpju un ciešanu pieredzes. Un mums katram tādas ir, jo mēs neuzradāmies tukšā vietā, mēs katrs savu pieredzi krājam, izdzīvojam un apzināmies šobrīd tādu, kāda viņa ir. Un tur ir gan vardarbība, gan mokas, gan līdzjūtība, žēlums, bezcerība un

bezpalīdzība. Kad izmisumā kliedz uz debesīm un aizver savu sirdi dieva gaismai, paliekot nejutīgs, cietsirdīgs un bezspēcīgs. Kad moki sevi un citus gan apzināti, gan neapzināti. Un par to visu domājot, atceroties, sajūtot, liekas, ka mati ceļas stāvus un domā, kam tas viss? Kādēļ?

Un izdzīvot ciešanu pieredzi ir tikpat vērtīgi kā izdzīvot prieku un laimes pieredzi. Tā vienmēr ir jaunatklāsme un tikai vēlāk, kaut kad no kopējās sapratnes ir redzams, kas un kāpēc notiek. Tā klātbūtnes tiešā pieredzēšana dod dvēselei tik vajadzīgās krāsas un pieredzes. Kā svaru kausos savā sirdī visu kārtojam, lai iekšā ir stabila taisna vertikālitate, kurā kā gaismas lāzera projekcijā sadeg un izlīdzinās viss dualitātes pretpolu cīņas lauks.

Patiesa līdzjūtība un žēlsirdība šobrīd ir sajūta, kura mostas katra cilvēka sirdī. Līdzpārdzīvojums un apziņas gaismas, kad saproti - tas apkārtējais trakums ir 90% cilvēku galvās un tikai 10% fiziskajā realitātē. Jo iekrīt populārās informācijas laukā, ziņās, soc. tīklos, bildītēs, video un citos, mēs tikai vairojam un kā lielā ugunskurā piemetam arī savas dzīvības enerģijas ogles.

Un šobrīd vairāk kā jebkad ir aktuāla seno domātāju tēze par spēju vai nespēju kaut ko ietekmēt. Ja tu nevari fiziskos notikumus mainīt, tad savu attieksmi gan vari pilnībā kontrolēt. Saprast, ielūkoties sevī, par ko tev sāp, kādēļ tāds pārdzīvojums? Vai tiešām tie ir šie svešie, nezināmie cilvēki vai tās tomēr

ir dziļi mītošās bailes par savu dzīvību, par saviem bērniem, radniekiem, īpašumu. Savām cerībām un sagrautajiem sapņiem. Paša nestabilitāte un panika, jo sagrūstot pasaulei, mēs kopā ar atlūzām krītam bezdibenī. Un tas notiek realitātē, mūsu katra sirdī, sajūtās, bezapziņas atmiņās. Viss snaudošais kā netīras duļķes ceļas virspusē, jo grib tikt aizskalots.

Jaunā pasaule ir dzimusi, bet vecā vēl nav mirusi. Agonija un sabrukšana ir šausmīga. Karš, posts, vardarbība, brālis pret brāli un principi, vara, ietekmes, pārliecības. Viss vienā kokteilī, un fiziskā pasaule sadalās pirmelementos, kuri pāriet viens otrā līdz izšķīst gaismā, nebūtībā, tukšumā. Atbrīvojas un atgriežas savā sākotnē.

Ja tu vari darīt ko konkrētu, ja jūti aicinājumu piedalīties, sevi attīrīt, izdzīvot un sajūst šo sagrāvi, tad tu esi atnācis īstajā brīdī,

pie dzīvot un tīrā klātbūtnē, iegāžoties aizmirstības skavās, papildināt vari izdzīvot plosošās emocijas, sajūtas, pieķeršanos un zaudējumus. Un katrs, kurš esam šeit kaut kādā daudzumā to visu piedzīvojam, izmetam virspusē, ieraugam un ar lūgšanām aizskalojam. Ticībā, mīlestībā un bezgalīgā dieva gaismā tas viss kļūst par skaidru un tīru beznosacījuma mīlestību. Šeit nereālu, bet ārpus duālā, tik saprotamu un dabīgu.

Bet ir jau arī jaunā pasaule. Es savā vīzijā to ieraudzīju kā smalku tīklotu pavedienu musturu, dzīvības zieda rakstos, kas vijas caur mums un ap mums. Varbūt līdzīgi kā zirnekļa tīmekli, kas ir pietiekoši spēcīgs, lai noturētu mūs visus un tomēr tik trausls, lai, piepildīti ar patiesas aizmirstības sāpju emociju, mēs izkristu cauri, paši to pat nepamanot. Bet tomēr tas viss pastāv līdzās. Tas ir reāls un fiziski sajūtams. Aptaustāms un pagaršojams. Ar visām maņām piedzīvojams iekšējais stāvoklis.

Un tikai mūsu katra personīgā izvēle piedzīvojot savu realitāti, notur vienā vai otrā laukā.

Tas nav stāsts par cietsirdību, neiejūtību vai vienaldzību. Tas ir stāsts par diviem vilkiem, kurus barojam. Par spēju pateikt **jā** sev un **nē** citiem. Par saprašanu, ka tikai pats sevi var mainīt un tikai pats arī esi tas vienīgais cilvēks ko vari izmainīt. Mēs varam nogrimt un varam atdzimt. Un izvēlēties katru mirkli piedzīvojot savas dvēseles izvēles, būt plūsmā, piepildīt un uzturēt sevi tādā formā, kad pietiek sev un var dot arī apkārtējiem. Patiesu līdzsietību, žēlsirdību, atbalstu, pieņemšanu, sapratni un dieva mīlestības pieskārienu.

Tas viss ir blakus, tepat rokas stiepiena attālumā, 12 pirksti virs galvas. Viss izplatījums ir klātesošs mirklī, kad apzinies savu dievišķo dabu, savu izcelsmi, mājas un avotu. Tad iekšējā pulsācija kļūst netverami spēcīga un atliek vien sekot plūsmai, kur sirds tevi nes.

Lai mums viegli uz jaunās zemes.

Tiekamies, jo esam jau šeit.

Inese Gulbe (03.03.2022.)

<https://www.laikalinijas.lv/>

VĒL DZILĀK... SEVĪ...

AIZVERU acis un ESMU,
ESMU ar SEVI un SEVĪ
Arvien DZILĀK EJU,
Dzilāk SAVĀ KLUSUMĀ,
Dzilāk SAVĀ TELPĀ...
Un SARUNU sāku
Vēl DZILĀKU kā ELPA,
Vēl DZILĀKU kā JŪRA,
Vēl DZILĀKU kā DOMA,
Kas lidinās TELPĀ...
Un VIEGLI PIESKARAS
Katram NE-MIERA asnam,
Un dziedē GAIŠU PRIEKU,
SAULI iedez pašā SIRDĪ,
Silti APSKAUJ SKUMJAS...
DZIEDĒ SKATIENU vēsu
SIRDĪ atstātās brūces
Un TELPA kļūst GAIŠA,
TELPĀ kļūst TĪRA un VIEGLA,
ELPA plūst KLUSI un MAIGI...
Samtaina BALSS čukst
MĪLESTĪBAS pilnus VĀRDUS.
EŅĢEĻU spārnu BALTUMĀ
Izzūd TELPAS ROBEŽAS,
Bezgalīgā VISUMA skaņa
Rada BALTU GAISMU...
Atveru acis un ESMU,
ESMU ar SEVI un SEVĪ,
ES ESMU BALTA GAISMA
Un MANĪ ir GAIŠA TELPA,
Kurā ir VIEGLI BŪT,
VIEGLI KLUSĒT,
VIEGLI SARUNĀTIES,
VIEGLI ELPOT
Un VIEGLI DOTIES
VĒL DZILĀK...
SEVĪ...

• Zanda IvaNova (Vītola) •

Ar laiku viss kļūst arvien vienkāršāks.

Tu pa vienam vien atmet visu lieko.
Kļūst vieglāk. Kļūst tīrāk. Plašāk. Gaišāk.
Brīvāk.

Tu vairs nepiešķir nozīmi visiem tiem stāstiem
un viedokļiem. Un vispār prāta stāstiem. Tu
pieņem, ka tie ir tādi.

Lai tie ir, bet citur un klusāki.

Tev ir mazāk svarīgā.

Tu atrodi dzīves jēgu šajā vienā dienā. Šajā
mirklī.

Tajā vienā cilvēkā, kas tieši tagad ar Tevi
dalās.

Tu klausies viņā ar sirdi. Tu jūti sevi un viņu,
un no tā rodas kaut kas līdzīgs dejai.

Tu zini - rīt būs cita diena un citi cilvēki. Un tu
klausīsies viņos ar tieši tik pat lielu uzmanību.

Tev nekas netraucē to darīt. Viss liekais ir
atmests.

Ar laiku viss kļūst vienkāršāks.

Viss sakārtojas un samierinās.

Svarīga ir tikai šī viena diena.

Šis mirklis. Un tu ļaujies.

Tu saplūsti ar to...

Marika Višņevska

“Nezaudē savu bērnu, kas dzīvo tevī.
Viņš ļauj vieglāk izdzīvot brīvības mirklus un
daudz vieglāk tikt pāri grūtībām, jo
pieaugušais mūsos, dažkārt, ir pārāk nopietns.
Ļaujies sava bērna rotaļām.”-

Citāds Dziednieks/ **Juris Brants**

MIERS

Tu klusiņām sēdi pie loga un vēro istabu.

Priekšmetus. Krāsas. Formas. Sajūtas.
Skaņas.

Tālāk ir logs. Aiz loga iela, mašīnas, koki un
saules iekrāsotas debesis... Viss. Tālāk Tu
neredzi.

Ir skaņas, kas uzpeld kā vilnis bezgalīgā
klusuma jūrā.

Skaņas parādās un pazūd. Atkal parādās un
atkal pazūd.

Ir tas, kas ir. Tepat - saredzams, sadzirdams.

Klausoties starp skaņām, var pamanīt
klusumu.

Uzmanīgi vērojot esošo, pazūd domas. To
nav.

Ir tikai bildes un klusums, kurā parādās un
pazūd skaņas.

Miers.

Kad prāts klusē, iestājas miers.

Tu svētā mierā ļaujies visam, kas ir.

Kad tu uzmanīgi novēro to, kas ir un pamani
sajūtas, prāta stāstu grāmata aizveras ciet.

Marika Višņevska

Sūti arī savas pārdomas, radošos darbiņus un
ierosmes līdz katra mēneša **25.datumam**
uz e-pastu: reinaldemaija@gmail.com
www.draugiem.lv ; www.facebook.lv

Ar mīlestību, pateicību un prieku fotografēja,
rakstīto savāca un šo radīja – **Maija Reinvalde**